

С Ю Ж Е Т Ъ

Следъ последното ѝ завръщане отъ Д. кждето се забави повече, отколкото бѣха уговорили, подозренията му се усилиха. Сега вече, откакто най-случайно попадна на едно писмо, което онзи бѣше писалъ нѣколко дни следъ пристигането ѝ тукъ, за него бѣше напълно ясно, че тя не отиваше въ Д. за своитѣ родители.

Най-после той разбра, че всичкитѣ му усилия и грижи за радостенъ животъ въ семейството му бѣха напразни и излишни. Увлѣчението ѝ, което дотогава тя умело прикриваше, сега доведе нѣщата до решителенъ край.

Той забелязваше въ последно време нейната замисленость и разсѣяность, които тогава напразно се мжчеше да си обясни, но когато я запитваше, защо е въ такова настроение, тя му се усмихваше и отговаряше безразлично: — Ще мине. Следъ това ставаше много любезна съ него. Той нищо не разбираше отъ това, и все пакъ оставаше доволенъ.

Сега му бѣше всичко много ясно.

Той е твърде старъ, а тя много млада за него. Работитѣ не му позволяваха да отдѣли повече време за нея, и тя оставаше дълго време сама.

А другиятъ бѣше младъ и хубавъ. Можеше да ѝ даде много приятни часове.

Но защо тя го лъжеше? Него, нейниятъ мжжъ, който даваше всичко, за да бжде тя доволна! Тѣй си мислѣше той. Писмото бѣше доказателство.